EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 29.7.2026
COM(2026) 408 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om gennemførelse af direktiv (EU) 2019/1153 af 20. juni 2019 om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA, herunder vurdering af behovet for og proportionaliteten af en udvidelse af definitionen af finansielle oplysninger i direktivet

1. INDLEDNING

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1153 af 20. juni 2019 om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA (herefter "direktivet"), trådte i kraft den 31. juli 2019. De 26 EU-medlemsstater, der er bundet af direktivet (dvs. alle undtagen Danmark), skulle sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. august 2021.

Det overordnede formål med direktivet er at lette retshåndhævende myndigheders adgang til finansielle oplysninger[1], og dermed skal direktivet bidrage bredt til vedtagen politik vedrørende det indre marked og sikkerhed med henblik på at forebygge og bekæmpe hvidvask af penge og kriminelle aktiviteter. I direktivet fastsættes regler, der giver retshåndhævende myndigheder adgang til de centrale bankkontoregistre, der blev oprettet i 2015 ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 [2] (herefter "det gældende AML-direktiv"). I direktivet fastsættes også krav, der skal lette udvekslingen af oplysninger mellem retshåndhævende myndigheder og finansielle efterretningsenheder, både på nationalt og tværnationalt plan, samt disse aktørers samarbejde med Europol. Denne adgang og udveksling af oplysninger er underlagt en række specifikke databeskyttelsesgarantier.

I denne rapport gennemgås gennemførelsen af direktivet [3], idet det vurderes, hvordan medlemsstaterne har gennemført direktivet i national ret. **Selv om de fleste medlemsstater har gennemført direktivet korrekt, er der fortsat visse problemer**. Samtidig vurderes også i rapporten, under hensyntagen til princippet om stresstest af EU-regelsættet og Kommissionens politik for forenkling og reduktion af byrder, direktivets sammenhæng med andre lovgivningsinstrumenter på EU-plan.

Denne rapport indeholder også en vurdering af behovet for og proportionaliteten af en udvidelse af definitionen af finansielle oplysninger i direktivet. Dette følger af direktivets artikel 21, stk. 3, hvorefter Kommissionen også skal fremsætte et lovgivningsforslag, hvis det er relevant. Vurderingen, der bygger på spørgeskemaer til praktikere og drøftelser med finansielle efterretningsenheder og retshåndhævende myndigheder, viser, at der er visse udfordringer med hensyn til de retshåndhævende myndigheders muligheder for at indhente og behandle finansielle oplysninger, men også visse nylige forbedringer og eksempler på bedste praksis, som kan bidrage til at afhjælpe eksisterende hindringer uden at udelukke vedtagelsen af fremtidige foranstaltninger – herunder en udvidelse af definitionen af finansielle oplysninger – for at forbedre de retshåndhævende myndigheders muligheder for at *spore pengestrømmene*, en fremgangsmåde, der indebærer at undersøge finansielle transaktioner for at udlede

---

1 Direktivet dækker de myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget som kompetente til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger. Skattemyndigheder og korruptionsbekæmpelsesmyndigheder kan også være omfattet, i det omfang de er kompetente til sådanne opgaver i henhold til national ret.

2 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj).

3 Direktivets artikel 21, stk. 1.

oplysninger eller beviser om en forbrydelse, en mistænkt eller et kriminelt netværk og for at identificere ulovlige aktiver, der således kan indefryses og konfiskeres.

Det er værd at bemærke, at gennemførelsen af direktivet har fundet sted i en kontekst med yderligere forbedringer af EU-rammen mod hvidvask af penge og kriminelle finanser, et område, der fremhæves i ProtectEU – en EU-strategi for indre sikkerhed[4]. I 2024 vedtog medlovgiverne **den sjette pakke om bekæmpelse af hvidvask af penge**, som omfatter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1640 (herefter "det nye hvidvaskdirektiv") [5] , Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1624 [6] og oprettelsen af en ny Myndighed for Bekæmpelse af Hvidvask af Penge og Finansiering af Terrorisme[7], **samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1260**[8], som bl.a. vil muliggøre konfiskation af uforklaret formue. Direktivet blev ændret samme år[9] for at give myndigheder adgang til bankkontooplysninger på tværs af lande. Denne ændring falder ikke inden for rammerne af denne gennemførelsesrapport[10].

Når den reviderede retlige ramme er fuldt ud gennemført i praksis, vil den gøre det lettere for de finansielle efterretningsenheder at levere bedre finansielle efterretninger og forbedre de retshåndhævende myndigheders kapacitet til at spore ulovlige aktiver, navnlig kapaciteten hos kontorerne for inddrivelse af aktiver.

2. ANALYSE AF MEDLEMSSTATERNES GENNEMFØRELSE AF DIREKTIVET

I dette afsnit gennemgås medlemsstaternes gennemførelse af direktivet i national ret, og det vurderes, om de nationale love og administrative forskrifter er fuldstændige og i overensstemmelse med direktivets krav.

2.1 Udpegelse af kompetente myndigheder

Ifølge direktivets **artikel 3, stk. 1,** skal hver medlemsstat **udpege** blandt de af dens **myndigheder**, der har kompetence med hensyn til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger, de kompetente myndigheder, **der har beføjelse til at få adgang til og søge i dens nationale centrale bankkontoregister**. Disse kompetente

4 EUR-Lex – 52025DC0148 – DA – EUR-Lex

5 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1640 af 31. maj 2024 om de mekanismer, som medlemsstaterne skal indføre for at forebygge anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af direktiv (EU) 2019/1937 og om ændring og ophævelse af direktiv (EU) 2015/849 (EUT L, 2024/1640, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1640/oj).

6 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1624 af 31. maj 2024 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (EUT L, 2024/1624, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1624/oj).

7 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1620 af 31. maj 2024 om oprettelse af Myndigheden for Bekæmpelse af Hvidvask af Penge og Finansiering af Terrorisme og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L, 2024/1620, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1620/oj).

8 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1260 af 24. april 2024 om inddrivelse og konfiskation af aktiver (EUT L, 2024/1260, 2.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1260/oj).

9 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1654 af 31. maj 2024 om ændring af direktiv (EU) 2019/1153 for så vidt angår kompetente myndigheders adgang til centrale bankkontoregistre via sammenkoblingssystemet og tekniske foranstaltninger, der skal lette anvendelsen af transaktionsregistreringer (EUT L, 2024/1654, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1654/oj).

10 I henhold til artikel 2 i direktiv 2024/1654 gælder følgende: "Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 10. juli 2027".

myndigheder skal som minimum omfatte kontorerne for inddrivelse af aktiver. Ifølge direktivets **artikel 3, stk. 2** skal hver medlemsstat blandt de af dens myndigheder, der har kompetence med hensyn til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger, udpege de kompetente myndigheder, der kan **anmode om og modtage** finansielle oplysninger eller finansielle analyser fra den finansielle efterretningsenhed. **Artikel 3** i direktivet er blevet **korrekt gennemført** af alle 26 berørte medlemsstater. Listen over udpegede kompetente myndigheder pr. medlemsstat findes på siden Hvidvask af penge – Migration og indre anliggender – Europa-Kommissionen[11] og i bilaget til denne rapport.

2.2 Kompetente myndigheders adgang til bankkontooplysninger

Ifølge **artikel 4, stk. 1** i direktivet skal medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktivet, har **beføjelse til direkte og omgående at tilgå og søge i bankkontooplysninger**, når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver med henblik på at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge en alvorlig strafbar handling eller støtte en strafferetlig efterforskning vedrørende en alvorlig strafbar handling. I **artikel 5** i direktivet fastsættes de **betingelser**, der gælder for de kompetente myndigheders adgang til og søgning i bankkontooplysninger: søgninger i det centrale bankkontoregister må kun foretages fra sag til sag af personale, der specifikt er udpeget hertil, og som opretholder høje standarder for fortrolighed, og datasikkerheden skal sikres ved hjælp af tekniske og organisatoriske foranstaltninger.

I henhold til **artikel 6** i direktivet skal de myndigheder, der driver bankkontoregistrene, føre **logfiler over de kompetente myndigheders adgang og søgninger**, og angiver minimumsindholdet af sådanne logfiler: henvisningen til den nationale sagsmappe, dato og klokkeslæt for forespørgslen eller søgningen, typen af oplysninger, der anvendes til at foretage forespørgslen eller søgningen, resultaternes entydige identifikator, navnet på den udpegede kompetente myndighed, der konsulterer registret, den entydige brugeridentifikator, der gør det muligt at identificere den person, der foretog forespørgslen eller søgningen. Desuden skal logfilerne kontrolleres regelmæssigt af databeskyttelsesrådgiverne, stilles til rådighed for den kompetente nationale tilsynsmyndighed efter anmodning og slettes fem år efter deres oprettelse.

Overordnet set er medlemsstaternes **gennemførelse i national ret** af disse artikler i direktivet med til at **sikre**, at de kompetente myndigheder har **hurtig adgang til bankkontooplysninger**, samtidig med at datasikkerheden garanteres.

Flere medlemsstater har ikke korrekt gennemført visse krav, der er fastsat i artikel 5. Det vedrører navnlig kravet om, at personalet opretholder høje faglige standarder for fortrolighed og databeskyttelse, kravet om, at sådant personale har en høj grad af integritet og har passende kvalifikationer, og kravet om tekniske og organisatoriske foranstaltninger, der sikrer, at datasikkerheden opfylder høje teknologiske standarder. Det bør dog bemærkes, at flere medlemsstater i praksis håndhæver disse krav, uden at der findes en særlig lovbestemmelse herom i national ret.

Alle berørte medlemsstater fører logfiler til overvågning af de udpegede kompetente myndigheders adgang til og søgninger i bankkontooplysninger. Der er dog fortsat visse overensstemmelsesproblemer. I to tilfælde er det de myndigheder, der får adgang til oplysningerne, og ikke operatøren af det nationale centrale bankkontoregister, der fører

[11] Direkte link: https://home-affairs.ec.europa.eu/competent-authorities-designated-pursuant-article-3-directive-eu-20191153_en

logfilerne. I nogle tilfælde sikrer gennemførelsesbestemmelserne ikke, at logfilerne indeholder alt det krævede indhold, eller fastsætter opbevaringsperioder for logfilerne, som ikke svarer til de fem år, der kræves i direktivet.

Det bør bemærkes, at de krav, der er fastsat i artikel 6 i direktivet, er mere specifikke end de generelle krav til retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger, som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680[12], idet de fastsætter garantier, som svarer til den adgang til oplysninger, der er fastsat i direktivet. De konstaterede mangler i gennemførelsen vedrører ofte forhold, hvor der med direktivet blev indført krav, der er mere specifikke end dem, der er fastsat i direktiv (EU) 2016/680. For eksempel skal logfiler, som "*gør det muligt at fastlægge begrundelsen, datoen og tidspunktet for sådanne aktiviteter og i videst muligt omfang identifikation af den person, som har søgt eller videregivet personoplysninger*", i henhold til artikel 25, stk. 1, i det pågældende direktiv, stilles til rådighed for tilsynsmyndigheden efter anmodning, mens artikel 6 i direktivet går et skridt videre ved at kræve logning af den entydige identifikator eller af resultaterne eller af den nationale sagsreference, ved at pålægge databeskyttelsesrådgiverne for de centrale bankkontoregistre regelmæssigt at kontrollere logfilerne og ved at fastsætte særlige opbevaringsperioder, hvorefter logfilerne skal slettes.

2.3 Udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og finansielle efterretningsenheder på nationalt plan og mellem kompetente myndigheder eller finansielle efterretningsenheder på internationalt plan

Kapitel III i direktivet (artikel 7-10) indeholder bestemmelser, der skal lette samarbejdet på nationalt plan mellem finansielle efterretningsenheder og retshåndhævende myndigheder, hvor finansielle efterretningsenheder videregiver finansielle oplysninger og finansielle analyser til retshåndhævende myndigheder, og retshåndhævende myndigheder videregiver retshåndhævelsesoplysninger til finansielle efterretningsenheder. Disse artikler giver mulighed for, at sådanne oplysninger overføres til andre medlemsstater, og fastsætter regler om udveksling af oplysninger mellem finansielle efterretningsenheder i forskellige medlemsstater og om udveksling med retshåndhævende myndigheder i andre medlemsstater af oplysninger, som retshåndhævende myndigheder har indhentet fra deres finansielle efterretningsenheder.

2.3.1 Udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og finansielle efterretningsenheder på nationalt plan

I henhold til artikel 7 i direktivet pålægges finansielle efterretningsenheder efter anmodning og fra sag til sag at samarbejde med deres nationale kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 3, stk. 2, ved at videregive **finansielle oplysninger**, som de allerede ligger inde med, eller de **finansielle analyser**, som de udarbejder. I artikel 7, stk. 2 og 4, i direktivet fastsættes yderligere **betingelser** for sådanne udvekslinger af oplysninger: beslutningen om at videregive oplysningerne forbliver hos den finansielle efterretningsenhed, som kan afslå en anmodning af forskellige grunde, herunder den mulige negative indvirkning på igangværende efterforskninger eller analyser, at anmodningen er uforholdsmæssig i forhold til en fysisk eller juridisk persons legitime interesser, eller at anmodningen er irrelevant. Ifølge artikel 7, stk. 3, i direktivet skal finansielle efterretningsenheder begrunde ethvert afslag på at

[12] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj).

besvare en anmodning om oplysninger, og enhver anvendelse fra den kompetente myndigheds side af sådanne oplysninger til andre formål end de oprindeligt godkendte kan kun ske med forudgående samtykke fra den berørte finansielle efterretningsenhed.

Der er mindre mangler i nogle få medlemsstater. En medlemsstat anvender generelle bestemmelser om samarbejde mellem myndigheder til at gennemføre denne artikel, en anden medlemsstat henviser til finansiering af terrorisme, hvidvask af penge og tilknyttede underliggende lovovertrædelser i stedet for at henvise til direktivets anvendelsesområde, dvs. alvorlige strafbare handlinger, og en anden medlemsstat gør det ikke muligt for den finansielle efterretningsenhed at besvare anmodninger fra alle udpegede myndigheder, men kun fra retslige myndigheder. Det samme gælder de yderligere betingelser for udveksling af oplysninger, hvor der fortsat er mangler i gennemførelsen i national ret i nogle medlemsstater.

Ifølge **artikel 8** i direktivet skal medlemsstaterne sikre, at deres udpegede **kompetente myndigheder rettidigt besvarer** anmodninger om **retshåndhævelsesoplysninger** fra den nationale **finansielle efterretningsenhed** fra sag til sag, når disse oplysninger er nødvendige med henblik på forebyggelse, afsløring og bekæmpelse af hvidvask af penge, tilknyttede underliggende lovovertrædelser og finansiering af terrorisme.

Alle 26 berørte medlemsstater har gjort det muligt for deres **finansielle efterretningsenheder at besvare anmodninger om finansielle oplysninger eller finansielle analyser fra udpegede kompetente myndigheder** og har pålagt disse myndigheder at besvare finansielle efterretningsenheders anmodninger om retshåndhævelsesoplysninger.

To forhold bør fremhæves ved vurderingen af anvendelsen af artikel 7 og 8 i direktivet i en bredere sammenhæng. For det første har det nye hvidvaskdirektiv siden 2024 navnlig medført en mere detaljeret regulering af svar på anmodninger om oplysninger fra kompetente myndigheder og af adgang til retshåndhævelsesoplysninger, idet der fastlægges principper såsom de finansielle efterretningsenheders autonomi med hensyn til at videregive oplysninger og tilskyndes til at give finansielle efterretningsenheder direkte adgang til retshåndhævelsesoplysninger[13]. Ikke alene går det nye hvidvaskdirektiv på visse punkter videre end direktivet, men visse mindre uoverensstemmelser og overlapninger mellem de tilsvarende bestemmelser i det nye hvidvaskdirektiv og direktivet kan også skabe en vis grad af usikkerhed ved de nationale myndigheders gennemførelse af de to instrumenter[14]. For det andet har mange medlemsstater, som det uddybes nærmere i analysen i afsnit III i denne rapport, etableret effektive samarbejdsmekanismer mellem finansielle efterretningsenheder og retshåndhævende myndigheder, lige fra udstationering af forbindelsesofficerer i hinandens lokaler til oprettelse af tværgående taskforcer mellem myndigheder, som går videre end den model med anmodning

[13] Se navnlig artikel 21, stk. 1, litra c), i det nye hvidvaskdirektiv, som giver finansielle efterretningsenheder direkte eller indirekte adgang til retshåndhævelsesoplysninger (idet det i artikel 21, stk. 3, i dette direktiv præciseres, at "så vidt muligt gives FIU'en direkte adgang" til sådanne oplysninger), og artikel 22 i dette direktiv, som gør det muligt for finansielle efterretningsenheder rettidigt at besvare begrundede anmodninger fra en række myndigheder om oplysninger, der er begrundet i betænkeligheder vedrørende hvidvask af penge, tilknyttede underliggende lovovertrædelser eller finansiering af terrorisme.

[14] Det gælder f.eks., at det nye hvidvaskdirektiv giver mulighed for, at den finansielle efterretningsenhed får direkte adgang til retshåndhævelsesoplysninger (mens artikel 8 i direktivet kun regulerer adgang efter anmodning), at det gør det muligt for den finansielle efterretningsenhed at besvare anmodninger fra offentlige myndigheder, som har til opgave at efterforske eller retsforfølge hvidvask af penge, tilknyttede underliggende lovovertrædelser eller finansiering af terrorisme, eller som har til opgave at spore, beslaglægge eller indefryse og konfiskere aktiver af kriminel oprindelse (mens artikel 7 i direktivet kun gør det muligt for den finansielle efterretningsenhed at besvare anmodninger fra udpegede myndigheder), og at det pålægger myndigheden at give feedback til den finansielle efterretningsenhed, og denne forpligtelse er ikke fastsat i direktivet.

og svar, der er reguleret i direktivet.

2.3.2 Udveksling af oplysninger mellem finansielle efterretningsenheder i forskellige medlemsstater

I henhold til **artikel 9** i direktivet skal medlemsstaterne sikre, at deres **finansielle efterretningsenheder** i ekstraordinære tilfælde og hastetilfælde er **berettigede til at udveksle** finansielle oplysninger eller finansielle analyser, der kan være relevante for behandling eller analyse af oplysninger vedrørende terrorisme eller organiseret kriminalitet, der er knyttet til terrorisme.

Alle 26 berørte medlemsstater har gennemført dette krav korrekt i national ret. I den forbindelse bør det bemærkes, at artikel 31, stk. 7, i det nye hvidvaskdirektiv siden maj 2024 har været mere vidtgående end kravet i direktivets artikel 9 ved at pålægge finansielle efterretningsenheder i ekstraordinære tilfælde og hastetilfælde at besvare hinandens anmodninger inden for én arbejdsdag. Denne nye forpligtelse skaber større klarhed om de finansielle efterretningsenheders forpligtelser i de situationer, der er omfattet af direktivets artikel 9, ved f.eks. at fastsætte en frist på én dag til at give oplysninger, og den har også et bredere anvendelsesområde, da den ikke er begrænset til terrorisme eller organiseret kriminalitet, der er knyttet til terrorisme.

2.3.3 Udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

I henhold til **Artikel 10, stk. 1,** i direktivet kræves det, at medlemsstaterne gør det muligt for deres udpegede **kompetente myndigheder at udveksle finansielle oplysninger eller finansielle analyser, som er indhentet fra deres finansielle efterretningsenheder, med udpegede kompetente myndigheder i andre medlemsstater** efter anmodning og fra sag til sag. Ifølge denne bestemmelse må sådanne oplysninger kun anvendes til det formål, hvortil de blev indhentet eller udleveret. Sådanne oplysninger kan kun anvendes til andre formål eller af andre myndigheder med forudgående samtykke fra den finansielle efterretningsenhed, der har leveret oplysningerne.

Medlemsstaterne har sikret, at deres **udpegede kompetente myndigheder kan udveksle de oplysninger, som de har modtaget fra deres finansielle efterretningsenhed, med deres modparter** i andre medlemsstater, selv om der fortsat er enkelte mangler i gennemførelsen i national ret i nogle få medlemsstater. Lovgivningen i én medlemsstat gør det f.eks. muligt for medlemsstatens udpegede kompetente myndighed at udveksle personoplysninger i andre medlemsstater, hvilket i brede vendinger – uden udtrykkeligt at nævne dem – omfatter finansielle oplysninger eller finansielle analyser. I to medlemsstater blev artikel 10 i direktivet gennemført uden udtrykkelige henvisninger til formålsbegrænsning eller forudgående samtykke. Begrænsningen til det oprindelige formål og kravet om forudgående samtykke fra den finansielle efterretningsenhed, der har leveret oplysningerne, er imidlertid nu fastsat i artikel 34 i det nye hvidvaskdirektiv. Denne artikel giver finansielle efterretningsenheder mulighed for at pålægge visse begrænsninger for anvendelsen af oplysninger, som de videregiver til finansielle efterretningsenheder i andre medlemsstater, og fastsætter, at der skal gives forudgående samtykke af den pågældende finansielle efterretningsenhed til den finansielle efterretningsenhed i en anden medlemsstat i tilfælde af yderligere videregivelse af de pågældende oplysninger. Dette forudgående samtykke skal gives hurtigt og må kun nægtes i begrænsede tilfælde.

Det er også værd at bemærke, at artikel 34 i det nye hvidvaskdirektiv udgør lex specialis i

forhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/977[15], som allerede fastsætter detaljerede organisatoriske og processuelle regler for at sikre en passende og effektiv udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder, herunder om centrale kontaktpunkter og ved at fastsætte klare frister for udveksling af oplysninger. Direktivets status som lex specialis i forhold til direktiv (EU) 2023/977 indebærer, at udveksling af finansielle oplysninger og analyser mellem retshåndhævende myndigheder er underlagt et andet regelsæt end den type oplysninger, der er omhandlet i artikel 2, nr. 4), i direktiv (EU) 2023/977: i direktivets artikel 7-10 er der hverken fastsat frister, der skal sikre, at finansielle efterretningsenheder og kompetente myndigheder hurtigt udveksler finansielle oplysninger eller analyser på tværs af grænserne, eller regler, der skal sikre, at de centrale kontaktpunkter er bekendt med disse udvekslinger. Denne forskel stemmer ikke overens med virkeligheden, eftersom myndigheder, når de samarbejder om en konkret efterforskning, ofte deler oplysninger om sagens faktiske forhold og omstændigheder, hvor finansielle oplysninger blot udgør en del af disse spor og bevismaterialer. Dette særskilte regelsæt for deling af finansielle oplysninger sammenlignet med andre typer oplysninger kan give praktiske udfordringer og afspejler ikke retshåndhævende myndigheders operationelle praksis.

2.4 Udveksling af oplysninger med Europol

Kapitel IV i direktivet regulerer **retshåndhævende myndigheders og finansielle efterretningsenheders udveksling af oplysninger med Europol**. Direktivets artikel 11 og 12 i direktivet kræver, at medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder og finansielle efterretningsenheder på grundlag af behørigt begrundede anmodninger og fra sag til sag har ret til at give Europol bankkontooplysninger (for de kompetente myndigheders vedkommende) og finansielle oplysninger eller analyser (for de finansielle efterretningsenheders vedkommende). I henhold til direktivets artikel 12, stk. 3, skal finansielle efterretningsenheder begrunde enhver manglende efterkommelse af en sådan anmodning. I henhold til direktivets **artikel 13, stk. 1** skal udvekslingen af oplysninger med Europol foregå elektronisk via **SIENA** eller, hvor det er relevant, **FIU.Net**. Direktivets **Artikel 14** omhandler Europols **databeskyttelseskrav**, der blandt andet sigter på at begrænse behandlingen af de oplysninger, der modtages i henhold til kapitel IV i direktivet, til særligt udpeget personale og at underrette Europols databeskyttelsesrådgiver om hver udveksling.

Overordnet set er disse bestemmelser blevet gennemført korrekt af de berørte medlemsstater, selv om der fortsat er visse gennemførelsesproblemer, såsom manglen på udtrykkelige henvisninger til SIENA/FIU.Net eller til de finansielle efterretningsenheders begrundelser for ikke at efterkomme en anmodning fra Europol. Selv i de medlemsstater, hvor der ikke findes en udtrykkelig bestemmelse herom, er SIENA og FIU.Net imidlertid standardkanalerne for kommunikation mellem Europol og henholdsvis de retshåndhævende myndigheder og de finansielle efterretningsenheder. Som det fremgår af analysen i afsnit 3 i denne rapport, har disse bestemmelser forbedret Europols adgang til bankkontooplysninger og finansielle oplysninger.

2.5 Supplerende bestemmelser om behandling af personoplysninger og overvågning

Kapitel V i direktivet indeholder supplerende bestemmelser om behandling af personoplysninger og regulerer, som angivet i artikel 15, der fastsætter anvendelsesområdet for

[15] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/977 af 10. maj 2023 om udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA (EUT L 134 af 22.5.2023, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2023/977/oj).

bestemmelserne i kapitel V, udvekslingen af oplysninger mellem finansielle efterretningsenheder og retshåndhævende myndigheder, både nationalt og grænseoverskridende, samt mellem finansielle efterretningsenheder og Europol.

I henhold til **artikel 16** i direktivet **skal behandling af følsomme personoplysninger**, såsom oplysninger om en persons racemæssige eller etniske oprindelse eller politiske anskuelser, være underlagt passende garantier, og en sådan behandling skal **udføres i overensstemmelse med gældende databeskyttelsesregler**. Desuden skal disse oplysninger behandles af personale specifikt bemyndiget af den dataansvarlige og under vejledning af databeskyttelsesrådgiveren, som har modtaget særlig uddannelse. Kravet om, at kun bemyndiget personale, som har modtaget særlig uddannelse, må behandle følsomme personoplysninger, **afspejles ikke altid i national ret**. Sådanne gennemførelsesmangler kan skyldes, at direktiv (EU) 2016/680, der går forud for direktivet, allerede fastsætter et generelt krav om passende garantier ved behandling af følsomme personoplysninger, men ikke udtrykkeligt henviser til et sådant krav om særligt uddannet og bemyndiget personale. Det skal bemærkes, at et sådant specifikt krav ikke er fastsat i andre nyere EU-retsakter, der regulerer udveksling af oplysninger svarende til dem, der er fastsat i direktivet. Det er derfor nødvendigt at tage hensyn til virkningen af forskellige regler for myndigheder, der behandler lignende data, dvs. ét regelsæt for følsomme personoplysninger i almindelige situationer og et andet ved behandling af følsomme personoplysninger i forbindelse med finansielle oplysninger eller når finansielle efterretningsenheder udveksler oplysninger i hastetilfælde vedrørende terrorisme.

Desuden kræves det i henhold til **artikel 17 i direktivet, at medlemsstaterne sikrer, at der for hver udveksling af oplysninger føres fortegnelser** over navn og kontaktoplysninger på den organisation og den medarbejder, der anmoder om oplysningerne, den nationale sagsreference, genstanden for anmodningen samt eventuelle gennemførelsesforanstaltninger for sådanne anmodninger. Sådanne fortegnelser skal opbevares i fem år og stilles til rådighed for den nationale tilsynsmyndighed efter anmodning. **Der er konstateret flere problemer med hensyn til medlemsstaternes gennemførelse af denne bestemmelse** såsom manglen på en udtrykkelig henvisning i lovgivningen til, at der skal føres fortegnelser – også hvor sådanne fortegnelser føres i praksis – eller at fortegnelserne er begrænset til nogle af udvekslingerne, men ikke til andre (f.eks. registreres i én medlemsstat kun de anmodninger, der fremsættes af den finansielle efterretningsenhed).

Disse problemer synes i nogle tilfælde at skyldes, at kravene i artikel 17 i direktivet er **mere specifikke end den generelle ramme for databeskyttelsesregler, der gælder for retshåndhævende myndigheder**, og ifølge hvilken der kun skal føres logfiler ved anvendelse af automatiserede behandlingssystemer. Desuden skal det for bedre at forstå virkningen af artikel 17 i direktivet tages i betragtning, at kravene i denne artikel går videre end andre nyere EU-retsakter, der regulerer udveksling af oplysninger mellem myndigheder, såsom direktiv (EU) 2024/1260, det nye hvidvaskdirektiv eller direktiv (EU) 2023/977, som indeholder mindre detaljerede krav til registerførelse og kræver, at de centrale kontaktpunkter anvender et fælles elektronisk sagsforvaltningssystem. Det bør bl.a. afklares, om sådanne sagsforvaltningssystemer allerede registrerer nogle af de udvekslinger af oplysninger, der er omhandlet i direktivet, eftersom retshåndhævende myndigheder ofte deler data om finansielle aktiviteter sammen med andre relevante oplysninger vedrørende efterforskningen.

Det er også nødvendigt at tage hensyn til, at kravet i artikel 17 i direktivet om at føre fortegnelser medfører en administrativ byrde. De fortegnelser, der skal føres, vedrører udvekslingerne mellem 26 finansielle efterretningsenheder og i alt ca. 200 udpegede kompetente myndigheder, hvoraf nogle – såsom judicielle eller retshåndhævende myndigheder – igen består af hundredvis af enheder eller afdelinger.

Endelig kræves det i henhold til artikel 19 i direktivet, at medlemsstaterne indsamler og forelægger Kommissionen **statistikker over antallet af søgninger i det centrale bankkontoregister**, data, der måler omfanget af de anmodninger om oplysninger, som hver myndighed fremsætter i henhold til direktivet, og data om den opfølgning, der gives på disse anmodninger, oplysninger, der måler svartiden for sådanne anmodninger, samt data, der måler omkostningerne ved de personale- eller IT-ressourcer, der afsættes til indenlandske og grænseoverskridende anmodninger.

Overordnet set giver bestemmelserne i dette kapitel fortsat anledning til en række gennemførelsesproblemer, der ofte er knyttet til samspillet mellem flere retsakter. I flere tilfælde er overholdelse konstateret i praksis på trods af, at der ikke findes udtrykkelige henvisninger i national ret.

3. VURDERING AF BEHOVET FOR OG PROPORTIONALITETEN AF AT UDVIDE DEFINITIONEN AF FINANSIELLE OPLYSNINGER

I dette afsnit vurderes det, om det er nødvendigt og forholdsmæssigt at udvide definitionen af finansielle oplysninger i direktivet og i sidste ende omfanget af de oplysninger, der i henhold til direktivet er tilgængelige for retshåndhævende myndigheder.

Med direktiv 2019/1153 indføres et system, hvorefter den finansielle efterretningsenhed i den enkelte medlemsstat efter anmodning skal kunne give et antal udpegede kompetente myndigheder finansielle oplysninger, defineret som "enhver form for oplysninger eller data, såsom data om finansielle aktiver, bevægelser af midler eller finansielle forretningsforbindelser, som allerede er i besiddelse af de finansielle efterretningsenheder". Kompetente myndigheder kan derefter dele disse oplysninger med deres modparter i andre medlemsstater. I henhold til **artikel 21, stk. 3,** i direktivet **pålægges** Kommissionen at **aflægge rapport** til Europa-Parlamentet og Rådet **om behovet for og proportionaliteten i at udvide definitionen af finansielle oplysninger** til enhver form for **oplysninger eller data, som er i offentlige myndigheders eller forpligtede enheders besiddelse, og som er tilgængelige for finansielle efterretningsenheder uden anvendelse af tvangsforanstaltninger** i henhold til national ret.

For at opfylde dette krav vurderes det i dette afsnit, om det er nødvendigt, at kompetente myndigheder kan indhente ikke blot de oplysninger, som finansielle efterretningsenheder allerede er i besiddelse af, men også andre relevante oplysninger, f.eks. fra private virksomheder og andre myndigheder, navnlig gennem den finansielle efterretningsenhed.

Denne vurdering bygger på spørgeskemaer, som Europa-Kommissionen udsendte for at indhente synspunkter fra finansielle efterretningsenheder og retshåndhævende myndigheder, og som blev besvaret af 16 finansielle efterretningsenheder og 19 retshåndhævende myndigheder fra 13 medlemsstater, samt på drøftelser på et møde i november 2024 med eksperter fra retshåndhævende myndigheder fra alle medlemsstater for at undersøge, hvordan indsatsen mod kriminelle finansielle aktiviteter kan styrkes. Resultatet af spørgeskemaet blev drøftet på EU-platformen for finansielle efterretningsenheder i juni 2025.

Samlet set viser tilbagemeldingerne fra interessenterne, at **de retshåndhævende myndigheders kapacitet til at få adgang til finansielle data er blevet væsentligt forbedret i de seneste år**. Det skyldes gennemførelsen af direktiv 2019/1153 og navnlig den direkte adgang, som det giver retshåndhævende myndigheder til bankkontoregistre. Det skyldes også medlemsstaternes øgede opmærksomhed på området, som har medført udvidede ressourcer og teknisk udvikling, og som har styrket samarbejdet mellem nationale myndigheder. Det gælder

navnlig samarbejdet mellem retshåndhævende myndigheder og finansielle efterretningsenheder: alle finansielle efterretningsenheder kan efter anmodning give kompetente myndigheder oplysninger, som de er i besiddelse af, navnlig oplysninger, som forpligtede enheder tidligere har indgivet til de finansielle efterretningsenheder som led i deres indberetningsaktivitet, og oplysninger fra finansielle efterretningsenheder i andre medlemsstater.

Videregivelsen af sådanne oplysninger er underlagt visse betingelser, navnlig muligheden for, at den finansielle efterretningsenhed i overensstemmelse med princippet om autonomi, der er fastlagt i artikel 33 og 34 i det nye hvidvaskdirektiv, kan afslå en anmodning på grundlag af de afslagsgrunde, der er fastsat i direktivet, og begrænse anvendelsen af de videregivne oplysninger til "efterretningsmæssige formål", hvorved enhver mulig anvendelse som bevismateriale i en straffesag udelukkes. Flere retshåndhævende myndigheder, der på daværende tidspunkt henviste til artikel 55 i det fjerde hvidvaskdirektiv[16], **fremhævede, at begrænsningen til kun at anvende oplysningerne til efterretningsmæssige formål udgør en væsentlig hindring**[17]. Ud over at kunne dele de oplysninger, som de er i besiddelse af, angav halvdelen af de finansielle efterretningsenheder, der besvarede spørgeskemaet, at de også kan give retshåndhævende myndigheder visse oplysninger, som er i forpligtede enheders eller andre offentlige myndigheders besiddelse, fortrinsvis i forbindelse med straffesager og med retslig godkendelse.

Ud over direktivets regler om anmodning/svar har aktørerne påpeget praksis uden for direktivets anvendelsesområde, som kunne spille en afgørende rolle for at forbedre **samarbejdet mellem myndigheder** og finansielle efterretningsenheder, såsom udstationering af forbindelsesofficerer fra retshåndhævende myndigheder til den finansielle efterretningsenhed og omvendt, længerevarende eller ad hoc-strukturer til samarbejde mellem myndigheder samt offentlig-private partnerskaber. Disse forskellige **modeller**, som er udviklet i løbet af de seneste år, **muliggør en udveksling af oplysninger, der ofte er hurtigere og mere effektiv end simple svar på anmodninger om oplysninger**.

Europol har også rapporteret om betydelige fordele ved direktivets bestemmelser, der giver Europol mulighed for at anmode kompetente myndigheder og finansielle efterretningsenheder om bankkontooplysninger og finansielle oplysninger, **og der er sendt mere end 160 anmodninger i 2023 og 2024 med en svarprocent på 75 %**. Disse oplysninger, som suppleres med yderligere krydstjek, har vist sig at være afgørende for at identificere tidligere ukendte

---

16 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj).

17 Denne begrænsning skyldes bl.a., at finansielle efterretningsenheder beskæftiger sig med analyse af mistænkelige forhold, men normalt ikke er i stand til at vurdere, om der begås eller er blevet begået strafbare handlinger. Udvekslingen af bevismateriale sker derefter ved hjælp af ad hoc-mekanismer og -kanaler for retshåndhævelsessamarbejde eller retligt samarbejde. Se EU-platformen for finansielle efterretningsenheder, "Mapping Exercise and Gap Analysis on FIUs' Powers and Obstacles for Obtaining and Exchanging Information" (2016), på https://ec.europa.eu/transparency/expert-groups-register/core/api/front/expertGroupAddtitionalInfo/33583/download.
Et lignende problem, der opstod i forbindelse med udveksling af skatteoplysninger, blev løst efter ikrafttrædelsen af Rådets direktiv (EU) 2023/2226 af 17. oktober 2023 om ændring af direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbejde på beskatningsområdet, hvori det blev fastsat, at sådanne oplysninger "kan anvendes til påligning, administration og håndhævelse af medlemsstaternes nationale lovgivning vedrørende de skatter, der er omhandlet i artikel 2, samt [...] bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme" (artikel 16, stk. 1, i den konsoliderede udgave af direktiv 2011/16/EU).

højt profilerede mistænkte, afdække skjulte forbindelser, kortlægge kriminelle finansielle kredsløb og indefryse og inddrive ulovlige aktiver. Samtidig konstaterer Europol fortsat visse **forsinkelser i svarene**, og en gennemsnitlig svartid på 50 dage hæmmer effektiviteten i de grænseoverskridende finansielle efterforskninger.

Hvad angår **udfordringerne med at indhente oplysninger fra forpligtede enheder**[18], består der fortsat en række problemer. Nogle af disse problemer gør sig gældende både i efterretningsindsamlingsfasen og under straffesager: myndighederne har, når de står over for store mængder finansielle data, som skal behandles, peget på behovet for et fælles format for de oplysninger, som finansielle enheder giver myndighederne, teknologiske løsninger til at behandle oplysninger fra forskellige kilder samt eksport-/importsystemer til at automatisere anmodning om og modtagelse af finansielle oplysninger via sikre kanaler.

Desuden kan retshåndhævende myndigheder ved udarbejdelsen af en sag normalt ikke anmode om oplysninger direkte fra forpligtede enheder i den fase, der går forud for efterforskningen. I betragtning af de vanskeligheder, som dette skaber for retshåndhævende myndigheder, navnlig i sager som økonomisk kriminalitet, hvor det finansielle spor er afgørende for at fastslå, om der er begået strafbare handlinger, efterlyste mere end to tredjedele af de adspurgte retshåndhævende myndigheder muligheden for direkte at udveksle oplysninger med forpligtede enheder på et tidligt stadium af efterforskningen, hovedsagelig af hensyn til hastigheden. Samtidig foretrak nogle retshåndhævende myndigheder at opretholde de finansielle efterretningsenheders formidlende rolle i udvekslinger med forpligtede enheder i denne fase med den begrundelse, at dette sikrer fortroligheden i retshåndhævende myndigheders efterforskninger.

Desuden **indebærer dette, for så vidt som retshåndhævende myndigheders beføjelse til at anmode om oplysninger fra forpligtede enheder er begrænset til straffesager, at den europæiske efterforskningskendelse (EIO) skal anvendes til udveksling af oplysninger på tværs af grænser**[19]. Ifølge nogle retshåndhævende myndigheder udgør dette en betydelig udfordring: det kan tage op til 30 dage, før en EIO anerkendes, hvorimod kriminelle kan flytte penge på tværs af grænser på få minutter, om ikke sekunder. Omvendt har nogle medlemsstater, hvor de retshåndhævende myndigheder på et tidligt stadium af efterforskningen kan udveksle oplysninger direkte med forpligtede enheder, tilkendegivet, at de også kan udveksle oplysninger hurtigere på tværs af grænser. Samtidig er det vigtigt at minde om, at begrænsningen af en sådan beføjelse til efterforskningsstadiet og kravet om retskendelse i de fleste medlemsstater begrundes i vigtigheden af at beskytte de følsomme oplysninger, som data om finansielle transaktioner udgør.

En anden udfordring, som ofte fremhæves i forbindelse med samarbejdet med forpligtede enheder, er **adgang til oplysninger om kryptoaktiver**. Flere medlemsstater har fremhævet, at tjenesteudbydere af virtuelle aktiver, som er etableret i tredjelande, men som tilbyder tjenesteydelser i EU, ikke besvarer anmodninger fra retshåndhævende myndigheder. Dette er et betydeligt problem, eftersom kriminel udnyttelse af kryptovaluta som betalingsmetode ikke kun forekommer i forbindelse med cyberkriminalitet, men også i stigende grad inden for

[18] Enheder, der i henhold til reglerne om bekæmpelse af hvidvask af penge er forpligtede til at træffe passende foranstaltninger for at identificere og vurdere risiciene for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, såsom kreditinstitutter, finansielle institutioner, visse erhvervsudøvere (f.eks. notarer, advokater, revisorer, eksterne regnskabskyndige osv.), tjenesteydere til truster eller selskaber, ejendomsmæglere, forhandlere, fodboldklubber osv.

[19] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/41/oj).

kriminalitetsområder som narkotikahandel eller smugling af migranter[20]. Blandt de **eksempler på bedste praksis**, som medlemsstaterne har fremhævet for at løse nogle af udfordringerne ved samarbejdet med forpligtede enheder, er etableringen af offentlig-private partnerskaber mellem forpligtede enheder, finansielle efterretningsenheder og kompetente myndigheder, hvor dynamiske informationsstrømme går begge veje for at muliggøre et tættere og målrettet samarbejde om konkrete sager. Selv om omkring halvdelen af medlemsstaterne har et offentlig-privat samarbejde under en eller anden form, er det i de fleste tilfælde begrænset til udveksling af typologier og tendenser. Hvor partnerskaberne gør det muligt at udveksle operationelle oplysninger, kan myndigheder og finansielle aktører arbejde sammen i et sikkert miljø for at afsløre og afbryde ulovlige finansielle ordninger og dermed levere værdifulde oplysninger til efterforskere[21].

Samlet set er retshåndhævende myndigheders kapacitet til at indhente og behandle finansielle oplysninger øget takket være de forbedringer, som direktivet har medført, og takket være andre former for udvikling inden for offentlig-privat samarbejde og samarbejde mellem myndigheder. Samtidig består der fortsat en række udfordringer, såsom utilstrækkelig kapacitet til at behandle store datamængder, hindringer for myndighedernes udveksling med forpligtede enheder ved opbygningen af en sag og grænseoverskridende udfordringer i betragtning af den hastighed, hvormed penge kan overføres på tværs af grænser. Nogle af de modeller, der er blevet udviklet i de seneste år, navnlig offentlig-private partnerskaber, bidrager til at løse disse udfordringer, mens de retsakter, der for nylig er vedtaget, såsom de nye regler om bekæmpelse af hvidvask af penge og direktiv (EU) 2024/1260, også vil bidrage til at give de kompetente myndigheder bedre adgang til finansielle oplysninger. I betragtning af behovet for at gennemføre disse vigtige initiativer **er det på nuværende tidspunkt ikke muligt at drage nogen konklusion om behovet for og proportionaliteten i at udvide definitionen af finansielle oplysninger.**

4. KONKLUSION

Direktiv 2019/1153 har i væsentlig grad bidraget til at forbedre retshåndhævende myndigheders kapacitet til at få adgang til finansielle oplysninger og andre oplysninger med henblik på at forebygge, afsløre, efterforske og retsforfølge strafbare handlinger. **Selv om der fortsat er visse mangler, som bør afhjælpes, har størstedelen af medlemsstaterne gennemført direktivet på en måde, der sikrer overensstemmelse med de mål og det beskyttelsesniveau, der er fastsat i direktivet**. Uden at det berører eventuelle håndhævelsesforanstaltninger, der kan træffes for at afhjælpe de resterende overtrædelser, vil Kommissionen fortsat samarbejde med medlemsstaterne for at sikre, at direktiv 2019/1153 anvendes effektivt. Som et første skridt planlægger Kommissionen i 2026 at vedtage en gennemførelsesretsakt for at sikre, at finansielle enheder stiller transaktionsregistreringer til rådighed i et fælles format i hele EU, hvilket er et længe fremsat krav fra retshåndhævende myndigheder, således som det kræves i den ændring af direktivet, der blev vedtaget i maj 2024[22].

Samtidig er direktivet en del af en bredere vifte af instrumenter, der har til formål at bekæmpe hvidvask af penge og kriminelle finanser, hvoraf nogle for nylig er blevet styrket. I betragtning af **Europa-Kommissionens politik for forenkling og reduktion af byrder** redegøres der i denne rapport for direktivets sammenhæng med disse instrumenter og med anden lovgivning

[20] https://www.europol.europa.eu/cms/sites/default/files/documents/EU-SOCTA-2025.pdf
[21] Policy-Summary-EFIPPP-Practical-Guide-operational-cooperation-1.pdf
[22] Artikel 6a i direktiv (EU) 2019/1153.

samt for de praktiske konsekvenser af nogle af direktivets bestemmelser og deres betydning for at sikre tilstrækkelige garantier. Disse resultater kan danne grundlag for yderligere drøftelser med interessenter om at løse nogle af udfordringerne med hensyn til den administrative byrde og mulige uoverensstemmelser med andre retsakter.

Endelig er det for tidligt at drage konklusioner om behovet for og proportionaliteten af at udvide definitionen af finansielle oplysninger. Ud over de foranstaltninger, der blev indført ved direktivet, er der stadig en række faktorer, der har indvirkning på de retshåndhævende myndigheders evne til at indhente og behandle finansielle oplysninger, som endnu ikke er blevet forbedret, såsom de retshåndhævende myndigheders kapacitet til at behandle store mængder data, anvendelsen af offentlig-private partnerskaber i finansielle efterforskninger eller hurtig grænseoverskridende udveksling af oplysninger. Desuden har det fulde omfang af de forbedringer, som den seneste lovgivning om finansiel efterforskning har medført, endnu ikke udviklet sig, da den relevante lovgivning stadig er ved at blive gennemført eller træde i kraft.